

De ijsman kome

De wereld zag wit. In Rampenburg was de winter gearriveerd en een witte deken van sneeuw bedekte de daken, de bomen en de kronkelende straten. Gelukkig was het deze keer échte sneeuw en niet het resultaat van een magische poedersuikerstorm.

In het leven van Rozemarijn Bliss kwamen dit soort bizarre gebeurtenissen maar al te vaak voor.

Alleen niet vanochtend.

Om precies vijf uur ging de wekker op Roos' nachtkastje af. Normaal drukte ze dan snel op de snooze knop, vooral op een vroege zaterdagochtend zoals nu. Maar vandaag niet. Het was tenslotte officieel kerstvakantie en dat was, wat de dertienjarige meesterbakker betrof, de leukste tijd van het hele jaar. Blij verruilde Roos haar potloden voor houten lepels, haar aftandse laptop voor potten en pannen en haar schoolboeken voor het *Bliss Kookboek*.

De kerstdagen waren voor Roos en de familie Bliss één groot feest (ondanks de lelijke kersttruien die er helaas bij hoorden).

Roos knipte haar lampje aan en kleepte zich snel aan. De warme geur van nootmuskaat en kaneel drong al vanuit de bakkerij haar kamer in, waardoor ideeën voor nieuwe recepten direct door haar hoofd begonnen te razen. Terwijl ze de trap af denderde, verzong ze welke typische decemberhapjes ze kon opleuken met magie. Haastspeculaas, bijvoorbeeld. Iedereen die de Haastspeculaaspoppen at zou bij een kerstfeest dansen als de beste. Of een brandende kerststronk met ongevaarlijke vlammen, die bleef doorbranden als hij werd aangesneden om te worden opgegeten, of...

In gedachten verzonken liep ze de bakkerij van de familie Bliss binnen. Dit was absoluut haar lievelingsplek. Buiten was het misschien bitterkoud, maar hierbinnen was het gezellig warm en rook het heerlijk naar versgebakken koekjes en cupcakes, zoete broodjes en appeltaart.

De winkel was prachtig verlicht en versierd, want de moeder van Roos, Dottie, was een meester in kerstversieringen. Slingers van dennentakken hingen aan het plafond en voor de etalageramen en de deur hingen schitterende kransen. Maar het meest indrukwekkend was wel het enorme kasteel van speculaas met vrolijk gekleurde kozijnen van suikerwerk dat achter de toonbank stond te pronken. Dottie had het gemaakt samen met tante Lilian, die verderop in de straat de winkel Lekkers van Lilian runde. Een groot deel van de winkel werd momenteel in beslag genomen door de indrukwekkende kerstboom. Roos was

er altijd dol op, met al die lichtjes in de kleuren van de regenboog, en de piek in de vorm van een zilverkleurige ster. In plaats van kerstballen hing de boom vol met de kerstkaarten die de Blissjes elk jaar kregen van vrienden en familie.

Glimlachend hing Roos een paar van de kaarten recht. Een ervan was een kaart met glittertjes van Katja Keegstra, eigenaresse van het gelijknamige bakconcern. Een kaart in de vorm van een wolk kwam van Marga, voorheen werkzaam bij Meestes Koek en Cake bv, maar tegenwoordig internationaal geroemd ballonvaarder. Verder hing er een kaart die naar hazelnoot rook, afkomstig uit San Gigli en ondertekend door Griselda Farina D'Ambrosio Gigli-Smith – beter bekend als Bloem. En precies op ooghoogte hing een foto van de nieuwe vrienden van Roos uit Canada: Cosmo, die lachend koekdeeg stond te rollen in het bijzijn van twee baby's die helemaal onder het meel zaten. Dat waren Emma Ploeger en haar moeder Edith, die door Roos waren geholpen om een nieuw leven te beginnen.

Sinds haar reis naar Canada was Rozemarijn echt, 100% gediplomeerd meesterbakker Bliss. Het Internationale Genootschap van de Deegroller had haar en haar familie al in geen maanden meer lastiggevallen en zelfs op school was het best oké geweest, vooral dankzij het feit dat ze daar haar ov (officiële vriendje) Devin 't Hoed aan haar zijde had. Al met al vond Roos het leven ontzettend fijn. Neuriënd liep ze van de bakkerij door de klapdeurtjes de keuken in. Daar liep Dottie heen en weer tussen het hakblok en de ovens, met een besmeurd schort voor haar

fleurige jurk gebonden. Overal stonden mengkommen en bakvormen en op het aanrecht lag het oude Bliss Kookboek opengeslagen.

‘Ah, Roosje, daar ben je!’ zei Dottie, terwijl ze haar zwarte krulhaar in een klem deed. ‘We hebben ontzettend veel te doen, want Berend heeft nu vakantie.’

Berend was het keukenhulpje van Dottie. Hij was een kale oud-marinier, met een goed hart en een hard hoofd, die naar het westen van het land was afgereisd om daar de kerstdagen met zijn familie door te brengen. Dottie had hem verwend met goedgevulde koekblikken en hem bezworen dat er toch niet veel te doen was in de bakkerij en hij dus gerust kon gaan.

Een lief bedoeld leugentje om bestwil, dat ertoe had geleid dat er nu niet genoeg mensen waren om te helpen.

Roos pakte een schort van de haak aan de muur. ‘Wat ben je aan het brouwen?’

Dottie keek de keuken rond. ‘Allereerst de vierentwintig hutselbroodjes voor mevrouw Hummelding, en Marijke Jansen heeft zeven chocolade-munттаarten besteld.’ Ergens ging een belletje af, waarna Dottie zich omdraaide naar de ovens. ‘Dat zal de eerste lading hutselbrood wel zijn. Of de suikerkoekjes voor Zwansen?’ De moeder van Roos leek wat verwarder dan normaal.

‘Mam, hoe lang ben je eigenlijk al wakker?’

Schouderophalend haalde Dottie een plaat met kleine, donkere vruchtenbroodjes uit de oven. ‘Eerlijk gezegd kan ik me niet eens herinneren dat ik naar bed ben geweest.’ Ze stopte een stukje hutselbrood in haar mond en wapperde met haar hand heen en weer. Ze hijgde. ‘Héét!’

Ze slikte de hap door. ‘Maar weet je, hoe lekker ik mijn bed ook vind, ik ben nergens zo graag als hier, in alle vroegte, samen met mijn dochter de meesterbakker.’

‘Ah, wat lief, mam.’ Roos sloeg haar armen om het zachte middel van haar moeder heen. Echt álles in haar leven was helemaal perfect.

Totdat...

BENG!

Roos en Dottie maakten een sprongetje van schrik. Wie zou er nou zo vroeg voor de deur staan?

BENG! BENG! BENG!

Roos keek bezorgd naar haar moeder. ‘Misschien is het iemand die echt niet kan wachten op warme broodjes voor z’n ontbijt?’

Dottie fronste haar voorhoofd. ‘Laten we maar gauw gaan kijken voordat het hele huishouden wakker wordt van dat gebons.’ Ze draaide zich om, om te zien waar ze de bakplaat met het hutselbrood kon neerzetten.

Roos ging voor haar moeder staan. ‘Jij hebt je handen vol. Als ik het kan opnemen tegen buitenlandse dictators en tuinkeksen die de tijd terugdraaien, dan kan ik een chagrijnige klant ook wel aan.’

Roos liep door de klapdeuren de winkel in.

Voor de voordeur stond een grote, heel ronde figuur in de duisternis, met zijn voorhoofd tegen het glas gedrukt.

Het gebons was gestopt en de figuur stond helemaal stil. Nu Roos aan de duisternis gewend was, zag ze wie de figuur was. Of liever: wát de figuur was.

Het was een sneeuwpop.

Alleen was het een sneeuwpop zoals Roos er nog nooit

een had gezien. Hij was wel twee meter hoog en hij was opgebouwd uit drie megagrote, op elkaar gestapelde sneeuwballen. Hij had een rood-geel gestreepte sjaal om zijn nek en dropjes op zijn buik bij wijze van knopen. Zijn neus was een grote winterwortel die als een slurf naar beneden krulde en hij had twee felblauwe ogen (pepermuntkeelpastilles, misschien?) waarmee hij Roos indringend aankeek. Zijn zwarte hoge hoed, met ijspegeltjes aan de rand, stond een beetje scheef op zijn hoofd. Zijn armen en handen bestonden uit takken, die hij tegen de glazen deur van de bakkerij duwde.

Roos moest lachen. Ze wist precies wie deze sneeuwpop had gemaakt: haar jongere broertje Dille, de grappenmaker van het gezin. Hoewel ze niet kon verzinnen waarom hij zo vroeg op zou zijn.

Net toen ze de roodharige komiek wilde toeroepen dat hij zich weer kon laten zien, zag ze een vaag, roze schijnsel in het binnenste van de middelste bal van de sneeuwpop gloeien.

De borst van de sneeuwpop zwol op, terwijl het onderste gedeelte van zijn witte kop uiteenweek tot een mond. De blauwe pastilleogen bleven in die van Roos staren, waarna de sneeuwpop weer met zijn takkenarmen tegen het glas sloeg. Roos voelde een rilling over haar rug lopen.

Deze sneeuwpop lééfde.

Er klonk een gepijnigde kreet uit zijn mond. ‘De winter komt eraan!’ riep hij jammerend. ‘Wees op je hoede!’

Sneeuwzaken

De meeste mensen zouden waarschijnlijk in paniek op de vlucht slaan als ze een levende sneeuwpop tegenkwamen. Maar Roos was bevriend met een pratende kat en een pratende muis, was pas terug uit een stad vol baby's die praatten als volwassenen, waar ze doorheen was geleid door een pratende hond die eigenlijk de belichaming van het Kookboek was.

Rozemarijn Bliss schrok niet zo snel ergens van.

Dus gooide ze de deur open. Er kwam een vlaag ijskoude winterwind naar binnen, maar ze sloeg er geen acht op en greep de sneeuwpop bij zijn takkenhanden.

‘Het is zover!’ riep de sneeuwpop weer. ‘De winter komt eraan! Hij komt eraan!’

‘Rustig maar. Het *is* al winter. Het is december!’

De sneeuwpop draaide zijn grote, ronde hoofd om naar het vredige, winterse Rampenburg te kijken; naar de

bergen sneeuw op de gazonnetjes en de auto's die glinsterden in het schijnsel van de straatlampen. 'Dít bedoel ik niet,' zei hij, terwijl hij zijn grote hoofd weer naar Roos toe draaide. 'Dit stelt niets voor. Het wordt veel en veel erger. En ik weet alles van de winter. Ik lééf voor de winter!'

'Dat geloof ik graag,' zei Roos. 'Doe maar rustig en kom binnen. Mijn moeder en ik kunnen je vast helpen.'

De sneeuwpop deinsde terug. 'Maar... Ik kan niet naar binnen! Dit is een bakkerij. Met óvens. Heel veel snoei-hete ovens. Dan smelt ik meteen!'

'O ja, natuurlijk. Oké, wacht maar even, dan. Ik ben zo terug.'

Ze deed zachtjes de deur dicht en rende naar de keuken. Dottie had de plaat met hutselbrood op de rand van de gootsteen weten te balanceren en stond nu snel haar winterjas aan te trekken.

Roos wees met haar duim over haar schouder naar de bakkerij. 'Mam, dit moet je echt zien. Er staat een echte levende, pratende sneeuwpop voor de deur. Dit soort magie heb ik nog nooit gezien!'

'Ik heb het gehoord.' Dottie pakte Roos' winterjas van de haak bij de achterdeur. 'Dit is geen goed nieuws. Als iemand de moeite heeft genomen om een golem tot leven te wekken, dan zit hij diep in de puree. Kom op.'

Even later liepen moeder en dochter met ijsmutsen op en wollen wanten aan naar buiten, de ijzige kou in. De sneeuwpop rolde in de tuin rond; de onderste sneeuwbal kon blijkbaar rondrollen zonder dat de twee andere sneeuwballen eraf vielen. De sneeuwpop pakte handen

vol sneeuw en drukte die tegen zijn middel, maar toen hij Roos en haar moeder zag, slaakte hij een gillette en pakte Dotties handen vast. ‘Wat ben ik blij je te ontmoeten! Ik ben erop uitgestuurd om de beste meesterbakker in het westen des lands te vinden. Je moet ons helpen, Roze-marijn Bliss!’

Roos schraapte haar keel. ‘Ik ben Roos Bliss.’

Verward keek de sneeuwpop van Roos naar Dottie en weer terug. ‘O,’ zei hij eindelijk. ‘Maar jij bent zo klein. Kun je wel autorijden?’

‘Autorijden?’ Dottie trok haar wenkbrauwen op. ‘Daar moet wel een héél goede reden voor zijn, vooral nu het zo glad is op de weg.’

‘Neem me niet kwalijk.’ De sneeuwpop maakte een buiging met zijn kop en zijn romp. ‘Ik draaf soms een beetje door.’

Nu hij wat rustiger deed, merkte Roos dat de sneeuwpop eigenlijk heel lief was.

‘Mijn naam is Harold. Zeg maar Harry. Ik kom uit het dorpje Sitzmark en heb dringend hulp nodig. Er heerst daar een verschrikkelijke storm en mijn maker, meneer Dassen, denkt dat het geen natuurlijke storm is.’ Harry liet zijn stem dalen. ‘Dit is duistere toverij. En hij denkt dat dit pas het topje van de ijsberg is, om het zo maar te zeggen.’ Hij grinnikte. ‘Snap je ’m? Aangezien ik het over een winterstorm heb...’

‘Jij wordt vast goede vriendjes met mijn broer Dille,’ zei Roos.

‘Is hij ook een sneeuwpop? Ik hou het meest van andere sneeuwpoppen. Nou ja, en van meneer Dassen. Hij denkt

dat het hele noordoosten van het land geteisterd zal worden door de storm en dat iedereen die geen sneeuwpop is de klos zal zijn.'

'Neem me niet kwalijk.' Dottie streek wat verse sneeuw van Harry's middelste sneeuwbal, waardoor Roos het zachte, roze licht in zijn binnenste weer kon zien gloeien. 'Ik heb nog nooit van een toverbakker genaamd Dassen gehoord.'

'O, maar hij is geen bakker,' zei Harry. 'Hij is snoepmaker! Dat wat je ziet gloeien in mijn binnenste is mijn snoephartje.'

Dottie drukte de sneeuw weer aan. 'Prachtig. Zulk soort magie heb ik nog nooit gezien.'

'Dassen was al bang dat jullie hem niet kenden. Toverbakkers hebben nooit aandacht voor snoepmakers.'

'Dat hoort niet,' zei Roos. 'Wij hebben aandacht voor alle soorten culinaire magie, hè, mam?'

Dottie staarde naar de bakkerij. Achter de etalageruiten glommen de kerstlichtjes, maar boven was alles nog donker. Iedereen sliep nog, en Roos beseftte dat hoe langer ze hier stonden, hoe meer ze gingen achterlopen met de bestellingen van vandaag.

'Denk je dat een telefoontje genoeg is?' opperde Dottie. 'We zouden meneer Dassen kunnen bellen om hem advies te geven over...'

Harry's wortelneus zwaaide heen en weer. 'Ik ben bang van niet. De telefoon doet het niet en we hebben ook geen stroom meer. Ik ben uren geleden vertrokken, en ik maak me zó veel zorgen! Meneer Dassen en de andere inwoners vriezen nog dood!' Hij pakte Roos bij de

schouders. ‘We hebben echt heel dringend je hulp nodig.’

‘Dan krijg je die ook!’ zei Roos beslist. ‘Toch, mama?’

‘Zeker weten. Harry, ons busje staat daar – die bus die eruitziet als een cupcake met vanilleroom. Wil jij alvast de sneeuw eraf halen?’

‘Graag zelfs!’ Harry rolde naar het voertuig dat bedekt was door een dikke laag sneeuw. ‘Ik moet toch een nieuw laagje aanbrengen, dus daar kan ik mooi al die sneeuw voor gebruiken.’

‘Ga je mee naar binnen, Roos? Ik weet al welke recepten we kunnen gebruiken.’

Niet veel later stonden Roos en haar moeder weer in de heerlijk warme keuken. Ze hingen hun jassen, mutsen en wanten op, waarna Dottie met haar tong tussen haar tanden door de oude, vergeelde bladzijden van het *Kookboek* begon te bladeren.

‘Wat heb je in gedachten, mam?’ vroeg Roos.

Dottie hield haar blik op het boek gevestigd. ‘Weermagie is iets heel anders dan wat we gewend zijn. Je kunt moeilijk een koekje aan een sneeuwstorm geven, of een regenbui tot bedaren brengen met’ – ze wees met haar duim naar de bakplaat bij de gootsteen – ‘hutselbrood. We kunnen alleen iets doen voor de mensen die last hebben van de storm, niet aan de storm zelf.’ Haar stem stierf weg en ze prikte met haar vinger in het *Kookboek*. ‘Kijk, dit zocht ik.’

Roos las hardop de naam van het recept voor. ‘*Knieküchle Tintels: voor ’t smelten van bevroren harten.*’